

vel ogsaa meget godt, at Bedømmelseskomiteen ikke ønsker disse overfedede Dyr“. Dertil svarede han: „Du ved ogsaa meget godt, at hvis et saadant Dyr ikke er overfedet, kan det ikke konkurrere, men falder igennem“. Derfor er man nødt til at overfede dem. I Teorien ser det godt ud med alle disse Talemaader om, at den naturlige Opfostring skal danne Basis, men i Praksis har det vist sig, at den ikke kan følges, og den vil heller ikke kunne følges for disse saakaldte Opfostringsanstalter for Heste. Jeg ønsker at stemme imod dem, fordi jeg tror, det vil blive Drivhuse, hvor Staten vil komme til at betale en hel Del for de Planter, der skulle opelskes. Det ønsker jeg ikke at være med til.

Paa et enkelt Punkt er jeg vel mere enig med Flertallet end med Mindretallet, men agter desuagtet ogsaa der at stemme med Mindretallet, fordi jeg tror, at Udviklingen af sig selv vil komme ind paa Flertallets Standpunkt. Det er med Hensyn til Kvægavlsforeninger. Det er ofte ikke let at se, hvorfor disse to Partier ere komne til forskellige Affattelser af Paragrafferne, men paa enkelte Punkter er det let at se. Flertallet ønsker gennem deres „Oprætterforeninger“, som de nu ville kalde dem, at faa konstateret, om et Dyr har en god Nedarvningsevne og kan give et Udbytte, der staar i Forhold til den anvendte Bekostning. Jeg tror dog, at det paa Kvægavlens Omraade lettere kommer frem gennem Kvægavlsforeningerne, naar man sætter en Bestemmelse ind, hvorefter disse Foreninger, som nu hedde Kvægavlsforeninger, med samme Ret kunde hedde Kontrolforeninger. De skulle da antage en Assistent, som vejleder dem med Foredrag og i det hele taget kan kontrollere, at Udbyttet kommer til at svare til Bekostningen. • Saaledes har allerede Forholdet mange Steder udviklet sig, idet disse Foreninger have en Assistent, som undersøger Fodring osv. Kort sagt, det staar for mig saaledes, at skulle vi hjælpe Landbruget frem gennem Tilskud til Dyrene, fremmes det bedst ved, at alt baseres paa et saa bredt og jævnt Grundlag som muligt, og det staar for mig saaledes, at det er det Princip, Mindretallet nærmest søger at realisere. Jeg er temmelig godt kendt med Kvægavlsforeningerne og har, skønt jeg er Husmand, den Tilfredsstillelse selv at være Medlem — ja jeg har ogsaa selv faaet et Dyr kaaret — og har derfor Interesse for den Sag. Jeg tror ogsaa, at jo flere vi trække med, jo større Interesse vi vække for Kvægavlens,

jo bedre faa vi Folk til at lægge Vind paa at udvikle Stammer, hvorved vi kunne faa de bedste Dyr frem. Kunde 2000 af vore Landmænd komme til rigtig at føle Interesse for denne Sag og tage den op, ere vi bedre tjente dermed, end hvis der kun er 10 og 20, der gøre det.

Ud fra dette Synspunkt ønsker jeg at følge Mindretallet paa alle Afstemningspunkter og kun at følge Flertallet med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 3, fordi jeg tror, at en Forening godt kan nøjes med 140 Kroners Tilskud, medens Mindretallet foreslaar 150. Det er ikke noget stort Spillerum, men det har altid været min Mening, at Staten vel skulde hjælpe, dog ikke mer end det allernødvendigste. Jeg udtalte i Fjor, ligesom Mindretallets Ordfører — og jeg staar ved det i Aar —, at jo flere Penge der ydes til Foreninger og private, jo større Tilbøjelighed bliver der til at betale fabelagtigt høje Summer for de Dyr, der skulle indkøbes. Det staar for mig saaledes, at naar en Hingst, der ikke er fyldt 2 Aar, bliver betalt med 30,000 Kr., er det en unaturlig og fabelagtig Pris, og Staten har der nogen Skyld ved det Tilskud, som gives paa forskellige Omraader. For nu ikke at faa Prisen paa de bedre Individer skruet alt for højt op, bør Staten ikke yde et større Tilskud end lige nødvendigt for at holde Sagen gaaende. Man bør derfor vistnok nøjes med dette Tilskud af 140 Kr. i Stedet for 150 Kr., som Mindretallet foreslaar.

Hermed skal jeg slutte. Om Mindretallet eller Flertallet gaar af med Sejren, har jeg i Øjeblikket ikke Begreb om, men jeg har den Opfattelse, at begge Parter have Øje for Landbrugets Tarv, for Udviklingen af vor Dyrebestand paa bedste Maade. Hvilken Vej man end vælger, haaber jeg, dette Maal skal naas, men jeg ønsker naturligvis helst at stemme paa den Side, som efter min Mening har set klogest paa Sagen, og det tror jeg, at Mindretallet har.

Byriel Jensen: Det er jo Spørgsmaalet om Hesteopdrætningsanstalter og Oprætterforeninger for Kvæg, Striden særlig drejer sig om. Flertallet har forandret Navnet „Oprætterforeninger“ og sat „Avlsforeninger“ i Stedet, men det forandrer jo ikke Sagen. Jeg kan ikke se rettere, end at Mindretallet har Ret i sin Betragtning angaaende disse brændende Spørgsmaal. Der findes i Betænkningen under Bilag B. en kort Redegørelse fra